

CARTA PASTORAL DEL BISBE DE MENORCA EL CAMÍ SINODAL A LA NOSTRA DIÒCESI “SEMPRE A L’ESGLÉSIA, MAI ELS UNS SENSE ELS ALTRES”

Molt estimats fidels de Menorca:

“¡Aclamau Déu amb entusiasme!” (Salm 47). Feim una lectura Pasqual d’aquest Salm. Jesucrist ha vençut la mort: *“La pedra que rebutjaren els constructors ara corona l’Edifici”* (Salm 118, 22-23). A través de la fe i del baptisme hem rebut la vida nova dels fills de Déu. Com els Apòstols, volem ser testimonis de la resurrecció i proclamam amb Maria les meravelles que Déu ha obrat en les nostres vides (Cf. Lluc 1, 49).

Nosaltres amb el Bisbe som el poble de Déu que peregrina a Menorca i feim nostre el lema del VII centenari de la restauració del cristianisme a Menorca (1987): *“Som una tradició viva”*. Els Apòstols deixaren com a successors els bisbes, deixant-los el seu mateix lloc en el magisteri. La predicació apostòlica, exposada d’una manera especial en els llibres inspirats, havia de ser conservada fins a la fi dels temps per una successió ininterrompuda (cf. DV 8). La tradició està estretament lligada a la Sagrada Escripura: *“L’Església en la seva doctrina, en la seva vida i en el seu culte, perpetua i transmet a totes les generacions tot allò que ella és, tot allò que ella creu”* (DV 8).

Ara Església que peregrina a Menorca continua avançant pel camí sinodal seguint la invitació del Papa Francesc per tal de caminar junts com a deixebles missioners de Jesucrist al segle XXI, encarnant aquesta tradició viva de l’Església, que beu sempre de l’Evangeli i treu de l’arqueta coses noves i velles (Cf Mateu 13, 52).

Esperam amb alegria la segona sessió del Sínode de bisbes que es durà a terme el mes d’octubre, així com també les conclusions dels grups de treball que finalitzaran els seus treballs el mes de juny del 2025. I després vindrà l’Exhortació Apostòlica del Papa que tindrà per a nosaltres un valor programàtic. En aquest document del Papa veurem reflectides les nostres aportacions, enriquides per les que venguin d’altres països i continents. No oblidem mai que formam part de l’Església Catòlica, que vol dir Universal.

Però el mateix Papa Francesc ens estimula a no detenir-nos en el camí començat, a continuar avançant i creixent en aquesta Sinodalitat que és un element estructural de la vida de l'Església i que, en certa manera, es va redescobrir i plasmar en l'ecclesiologia de comunió del Concili Vaticà II, especialment en la Constitució Dogmàtica *Lumen Gentium*. Els documents magisterials que es publicaran en el futur vindran a confirmar el camí fet fins ara i a donar orientacions concretes que ens ajudaran de cara a donar força i fecunditat a la missió evangelitzadora.

Això és el punt fonamental i la conclusió del que hem fet fins ara: amb la llum que hem rebut de l'Esperit Sant, ens hem de desprendre de tot allò que sigui un obstacle per a la missió evangelitzadora o l'impedeixi i hem d'afavorir, en línia de continuïtat amb la Tradició de l'Església, tot allò que ajudi, estimuli i afavoreixi l'evangelització de l'Església en el món actual.

Aquesta missió evangelitzadora dels deixebles configura el nostre present i el nostre futur. El curs pròxim amb la celebració del Jubileu, en l'espera de l'Exhortació Apostòlica del Papa Francesc no és com un intermedi o un parèntesi en la vida de l'Església. El Jubileu de l'any 2025 serà un nou alè de l'Esperit Sant que presentarà els creients enmig del poble de Menorca com a testimonis de l'esperança que anima les nostres vides. Hem estat refets, recreats per la resurrecció de Jesucrist, el Fill de Déu encarnat i també nosaltres volem inserir-nos plenament en la nostra societat per anunciar l'Evangeli amb les nostres obres i paraules.

Les nostres parròquies, comunitats, moviments, associacions, col·legis, laics, ministres ordenats, membres de la vida consagrada i, en definitiva, tota la Diòcesi amb el Bisbe al seu cap, ens hem de sentir urgits per la missió. Aquell home macedoni que va veure Sant Pau que li deia “*Vine a Macedònia i ajuda'ns*” (Fets 16, 9), pot ser l'expressió que Déu posa en boca de tots aquells que necessiten ser evangelitzats i que reclamen de nosaltres el coratge d'anar a allò essencial, a viure amb una estreta comunió de vida i de fe que faci creïble el missatge que predicam.

Entre els signes de credibilitat que hem posat de manifest als nostres treballs sinodals hi figura l'anhel de ser una Església pobra entre els pobres i els necessitats de tot tipus, una Església a la qual les dones hi participen en la seva missió a partir de la igualtat radical del baptisme, sense discriminacions, i una Església que acompanya els altres amb amor en els processos d'iniciació cristiana, inserits el seus membres en les diverses realitats de la nostra societat.

Aquests reptes són una vertadera exigència per tots nosaltres perquè ens reclamen una formació seriosa contínua, d'acord amb l'Ecclesiologia de Comunió del Concili Vaticà II, que ens porta a aprofundir i parlar d'una

corresponsabilitat diferenciada en el poble de Déu i ens motiva a participar plenament en la vida de l'Església a través dels diferents consells que, guiats per la llum de l'Esperit Sant, determinen les línies pastorals que tots hem d'assumir en la tasca evangelitzadora.

El gran protagonista de l'Evangelització serà sempre l'Esperit Sant. Ell és l'ànima de l'Església i de la mateixa manera que va actuar a la primera comunitat vol també actuar aquí i ara a Menorca, portant-nos a una profunda renovació a tots els nivells per tal que siguem instruments en la seves mans que facilitin i no posin obstacles a la seva inspiració.

Per tant, durant el curs pròxim, a través d'assemblees parroquials i comunitàries i de les deliberacions dels distints consells i organismes diocesans podríem anar pensant en una reorganització de les estructures pastorals actualment vigents, és a dir, en una reformulació de l'organigrama diocesà de manera que estalviem el màxim possible de forces per dedicar-nos sense reserves a l'evangelització i orientar en aquesta línia tota la activitat diocesana a tots els nivells.

El marc d'aquest escrit esper que ajudi als diferents grups i consells perquè d'aquí a finals de juny proposin objectius operatius i possibles per al pròxim curs, perquè el Bisbe, assistit pel Consell episcopal, havent escoltat a tots i tenint molt en compte la síntesi d'allò que han dit els 24 grups sinodals, pugui plasmar amb una formulació senzilla i fàcil d'entendre, els objectius diocesans que guiaran els nostres passos durant el curs 2024-2025.

**El vostre bisbe,
+ Gerard Villalonga Hellín.**

Ciutadella de Menorca, 16 de juny de 2024

CARTA PASTORAL DEL OBISPO DE MENORCA EL CAMINO SINODAL EN NUESTRA DIÓCESIS “SIEMPRE EN LA IGLESIA, NUNCA LOS UNOS SIN LOS OTROS”

Mis queridos fieles de Menorca:

“¡Aclamad a Dios con alegría!” (Salmo 47). Una lectura pascual de este Salmo afirma con fuerza que Jesucristo ha vencido la muerte: “La piedra que desecharon los arquitectos, es ahora la piedra angular” (Salmo 118, 22-23). A través de la fe y del bautismo hemos recibido la vida nueva de los hijos de Dios. Como los Apóstoles, somos testigos de la resurrección y proclamamos con María las maravillas que Dios ha hecho en nuestras vidas (Cf. Lucas 1, 49).

Todos nosotros, con el Obispo, somos el pueblo de Dios que peregrina en Menorca. “*Somos una tradición viva*”, fue el lema del VII centenario de la restauración del cristianismo en Menorca (1987), y nos parece que mantiene una perenne actualidad. Los Apóstoles instituyeron como sucesores a los obispos y les entregaron su mismo lugar en el magisterio. La predicación apostólica, expuesta de una manera especial en los libros inspirados, tenía que ser conservada hasta el fin de los tiempos por una sucesión ininterrumpida (cf. DV 8). La Tradición está estrechamente ligada a la Sagrada Escritura: “*La Iglesia en su doctrina, en su vida y en su culto, perpetúa y transmite a todas las generaciones todo aquello que ella es, todo aquello que ella cree*” (DV 8)

Ahora la Iglesia que peregrina en Menorca continúa avanzando por el camino sinodal y sigue la invitación del Papa Francisco para que en el siglo XXI caminemos juntos como discípulos misioneros de Jesucristo, encarnando la tradición viva de la Iglesia, que bebe siempre del Evangelio y que de sus arcas saca cosas nuevas y viejas (Cf Mateo 13, 52).

Esperamos con alegría la segunda sesión del Sínodo de obispos del próximo mes de octubre, así como las conclusiones de los grupos de trabajo, que finalizarán en junio del 2025. A continuación, el Papa publicará una

Exhortación Apostólica con valor programático para toda la Iglesia. En este documento, sin duda, reconoceremos, enriquecidas por las que llegarán de otros países y continentes, algunas de nuestras aportaciones. No olvidemos nunca que formamos parte de la Iglesia Católica, que quiere decir Universal.

El mismo Papa Francisco nos estimula a no detenernos en el camino iniciado, a continuar avanzando y creciendo en esta Sinodalidad, que es un elemento estructural de la vida de la Iglesia y que, en cierto modo, se redescubrió y plasmó en la eclesiología de comunión del Concilio Vaticano II, especialmente en la Constitución Dogmática *Lumen Gentium*. Los documentos magisteriales que se publicarán en el futuro confirmarán el camino realizado hasta ahora y darán orientaciones concretas que nos ayudarán a la hora de dar fuerza y fecundidad a la misión evangelizadora.

Este es el objetivo fundamental y la conclusión de lo que lo hemos hecho hasta ahora: Con la luz que hemos recibido del Espíritu Santo, nos tenemos que desprender de todo aquello que sea un obstáculo o impida la misión evangelizadora. Por el contrario, en continuidad con la Tradición de la Iglesia, debemos favorecer, todo lo que la ayude, la promueva y la estimule, en el mundo actual.

La misión evangelizadora de los discípulos configura nuestro presente y nuestro futuro. El curso próximo, con la celebración del Jubileo, mientras esperamos la Exhortación Apostólica del Papa Francisco, no será un intermedio o un paréntesis en la vida de la Iglesia: El Jubileo de 2025 será un nuevo aliento del Espíritu Santo que nos presentará a los creyentes en medio del pueblo de Menorca como testigos de la esperanza que anima nuestras vidas. Hemos sido rehechos, recreados por la resurrección de Jesucristo, el Hijo de Dios encarnado. Y queremos insertarnos plenamente en nuestra sociedad para anunciar el Evangelio a través de nuestras obras y palabras.

Nuestras parroquias, comunidades, movimientos, asociaciones, colegios, laicos, ministros ordenados, miembros de la vida consagrada y, en definitiva, toda la Diócesis con el Obispo a la cabeza, nos tenemos que sentir urgidos por la misión. Aquel hombre macedonio que vio a San Pablo, le dijo “*Ven en Macedonia y ayúdanos*” (Hechos 16, 9), puede ser la expresión que Dios ponga en la boca de todos los que necesitan ser evangelizados y que reclaman de nosotros el coraje de que vayamos a lo esencial: vivir con una estrecha comunión de vida y de fe que haga creíble el mensaje que predicamos.

Entre los signos de credibilidad que, en nuestros trabajos sinodales, he encontrado, veo que figura el anhelo de ser una Iglesia pobre entre los pobres

y los necesitados de cualquier tipo; una Iglesia en la que las mujeres participen en su misión desde la igualdad radical del bautismo, sin discriminaciones; una Iglesia que acompañe con amor a las personas en los procesos de iniciación cristiana, y que inserte a sus miembros en las diversas realidades de nuestra sociedad.

Estos retos son una gran exigencia para todos nosotros, puesto que nos reclaman una seria formación continua, según la Ecclesiology de Comunión del Concilio Vaticano II, que nos lleve a profundizar y hablar de una corresponsabilidad diferenciada en el pueblo de Dios y nos motive a participar plenamente de la vida de la Iglesia a través de los diferentes Consejos, que, guiados por la luz del Espíritu Santo, determinen las líneas pastorales que todos debemos asumir en la tarea evangelizadora.

El gran protagonista de la Evangelización es y será siempre el Espíritu Santo. Él es el alma de la Iglesia. Del mismo modo que actuó en la comunidad primitiva, desea también intervenir aquí y ahora en Menorca, a través de una profunda renovación que nos lleve a ser instrumentos en sus manos que, sin poner obstáculos, faciliten su inspiración y su acción.

Por tanto, durante el curso próximo, a través de asambleas parroquiales y comunitarias y de las deliberaciones de los distintos Consejos y organismos diocesanos, pensemos en la reorganización de las estructuras pastorales actualmente vigentes, es decir, en una reformulación del organigrama diocesano, de forma que ahorremos el máximo posible de fuerzas para dedicarnos sin reservas a la evangelización y, en esta línea, orientar toda la vida y actividad diocesana.

El marco de este escrito espero que ayude a los diferentes grupos y consejos para que de aquí a finales de junio propongan objetivos operativos y posibles para el próximo curso, porque el Obispo, asistido por el Consejo episcopal, habiendo escuchado a todos y teniendo muy en cuenta la síntesis de aquello que han dicho los 24 grupos sinodales, pueda plasmar con una formulación sencilla y fácil de entender los objetivos diocesanos que guiarán nuestros pasos durante el curso 2024-2025.

Vuestro obispo,
+ Gerard Villalonga Hellín.

Ciudadella de Menorca, 16 de junio de 2024